

(המשך מעמוד 19)

השלוש, ויהיה גם קיר שלם עם התמונה של הארי טרומן.

נאום בריא. ברחבה שלפני אולסווייז שבקריית האוניברסיטה היו אנשים, אך היא נשארה חגורה ומסוגרת. רק עם הזמנה של משרד-החור או אגודת ישראל-אמריקה, כי יש מי שדואג לשלום שלא יפריעו את שלומן. זרם דליל של אנשים בחליפות כהות עם הזמנות ביד, וגם לוי אשכול, באו דרך הגדרות אל אולסווייז. הם שמעו שם הקראה של טרומן שגויגוע ארצה במקומו. טרומן עצמו חלה, אבל הנאום היה בריא ושמה, שדווקא בישראל מוקם המרכז לשלום, שאר הנאומים ענו לנאום בנואמי שלום משלהם.

בחוף עמדו ארבעה קומוניסטים עם ארבעה שלטים. היה להם הסכם עם המשטרה, כי הם קומוניסטים אמיתיים. המוכיר שלהם חילק כרוזים מופסטים בהידור, שהשמיצו את האמריקאים שעושים מלחמה בחיטואם. אבל הנאומים לא שמו לב אליהם. הם אמרו אחד לשני שלום, והלכו הביתה.

עתונות

חמיצק שנגנו

"תייר צרפתי סעך את לבו במסעדת מלון עון הירושלמי. בעת הארוחה בכנס בשאון לחוד אדם רחב גוף, מורש לבבושו ובעל קרחת מבהיקה. האיש התיישב ליד שולחן אחר, נקש ברעשנות באגרופיו על השולחן, כדי למשוך את תשומת-ליבו של המלצר. כשהארוחה הרבאה לפינוי, טרף ממש את ה' מוון, כשהוא שמייע קולות וציוצי שיניים. לכשגמר, התרחב בכיסאו, הניח את רגלו האחת על כסא שני וחיטט בשיניו כדי ל' שלוק מהם את שיירי המזון.

"התייר הצרפתי היה מוכה תדהמה ממהנהגותו של האורח במלון סוג א' זה. הוא קרא למלצר וביקש ממנו: בבקשה האם אתה יכול להיפטר מחזיר זה? הוא מקלל לי את ארוחתו. המלצר נדהם עוד יותר מן האורח הצרפתי, והשיב בלחישת: אבל, אדוני, זה הוא פינחס ספיר".

גם שר-האוצר נדהם, כשהבחין כיצד מש' תקפת דמותו מעל עמודי מיצק, שבועון שהחל לצאת לאור לפני חודשים, מדי מוצאי-שבת. הוא ידע אומנם כי השבועון החדש הוא דל תפוצה, כשם שהוא דל עמר דים, אך הוא חש כי מאחורי הכיסומים מסתתרת רפי, וכי בכוחנה לפתוח נגדי במסע השמצות ממושך.

הסיבה לחשש: אישיותו של עורך מיצק — העיתונאי הצעיר יוסי ינאי.

מסיבות אדי-אסדי. ערב הבחירות האחרונות לכנס נרתם ינאי שהוכר כבר קודם לכן כנער-יווהר דיינופני, למסע התע' מולה של רפי. כשהחל לצאת שבועון רפי, מבס חוש, הפך לאחד מכתביו הפעילים ב' יתרי. אך הקאריירה העיתונאית ברפי נסי' תיימה חיש מהר, כשהסתכסך ינאי עם עור' כ' המבט, נטש את עבודתו שם והבטיח כי עוד ישמעו עליו בעש' העיתונות. הוא עוד המשיך להיות מוכר או עלידי רבים כאיש רפי.

כעבור ארבעה חודשים קיים ינאי את הב' שחתו, כשהפך עורך מיצק, אותו הגדיר כ' 'שבועון מוצאי-שבת יום א'. התקווה שה' שבועון החדש יקצור הצלחה, תוך ניצוץ העובדה שבישראל אין עיתונים בשבת, הת' בדתה חיש מהר. התרופה לכך נמצאה ב' צורת כותרות מדהימות, שנועדו למשוך קונים.

כותרת אופיינית כזו פורסמה בגליון ה' שישי, למשל, והיא קבעה כי "פרופסור מואשם בניהול מסיבות סטודנטים עם הסם אדי-אסדי". בנוף הידיעה נאמר, כי ד"ר ג'ורג' סמרין, מרצה בחוג לפסיכולוגיה ב' אוניברסיטת תל-אביב, מאשים את ראש ה' חוג, הפרופסור הנס קרייטלר, בניהול מסי' בות סמים.

סמרין הכחיש את הידיעה, שנמסרה כ' אילו בשמה, ואילו קרייטלר הבהיר, ללא צל של ספק, כי אינו חושד בסמרין כמקור הידיעה. שום סטודנט לא יכול היה לאשר קיומן של מסיבות כאלה.

ביקור בכפר-סיבא. הכותרות הסנסי- ציוניות לא עזרו להגדיל את התפוצה. גם השמועות שרווחו בחוגי בעלי בתי-הדפוס, (המשך בעמוד 24)

עלילות אברך

פולה בן-גוריון, כמיהגה מימים ימי מה, נוהגת ללחץ את בעלה לכנסת. השבוע, כשהשתתף ח"כ דויד בן-גוריון בשיבת המליאה, ניצבה רעייתו מאחורי המסך, כדי שתוכל להציג מפעם לפעם פניה. לידה עמדו באותו זמן כמה ח"כים ושוחחו ביני' הם כנחת. אך כנראה שהשיחה הפריעה לה, והיא פנתה אל אחד מהם בצעקה: "שקט! זה לא אחר מאשר סגן שר-הפנים, הרב הרב **ישראל בן-מאיר**. הוא השתתק מיד. ● הרב הראשי **יצחק נסים** הספיק כבר להתגבר על הרבה צרות חילוניות, לכן יוכל גם לזו האחרונה, למרות שהוא תוקפת אותו בצורה בלתי-שיגרתית, ואף על פי שיש לה צורה נאה. היא בתו של ח"כ המערך **יצחק קורן**, והיא עומדת להינשא לח"כ הליברלים לשעבר, **משה נסים**, שהוא בנו של הרב הראשי. למרות שמוצאה מבית חילוני מובהק, הבטיחה ל' משפחת הרב כי תקפיד על שמירת המסורת. ● לפעמים גם הרכילים עצמם מעורבים בסיפורי רכילות, אך יותר מעניין כזוה קורה לרכילאיות. כך מצאה את עצמה לאחד רונה הרכילאית **מירה אברך**, שנראתה כמה פעמים בחברתו של ח"כ צעיר מאחת מסיעות הקואליציה, כשהיא נקראת לטלפון. מעבר לקו היתה אשת חיקו המעט-ניצחית של הח"כ, והיא ערכה לאברך סצינה טלפו- גית מרשימה. התוצאה באה מיד: אברך לא ניראחה יותר מאז אותה שיחה בחברת אותו ח"כ.

***

סיפורי ישראל

מנהיג מפ"ם **מאיר יערי** שקע השבוע בנוסטאלגיה עמוקה, וניזכר באותם הימים הסטובים בהם אירח אותו מנהיגה הקשיש של אחדות-העבודה, **יצחק טבנקין**, באחת

של המחשבה הצבאית הישראלית הלא-אורטו- רוכסית. **דוד שאלתיאל** — חוסר כשרונו הצבאי ומסירותו הבלעדית לבן-גוריון היו שפידבר בחוגי ההגנה. **יגאל ידין** — נציג אופייני של השבאב העברי — נוער ליד ה' ארץ מן המעמד הבינוני — שהתחנך על ברכי הצופים וההגנה. היתה טבועה בו אהדה לבריטים ובזו לערבים, והוא היה מוכן להילחם נגד כל מי שהמוסדות הלאומיים יצביעו עליו כאוייב, בלא שיפוט משל עצמו.

***

מסעות הרודן

לבתו של ראש-המשלה ישראל יש כנראה את אותן הבעיות שיש לכל בת' תמותה אחרת במדינה. **עופרה אשכול** התחננה רק לפני שבוע, אך כבר עתה היא שקועה בבעיות דיור, וריהוט, ומה לעשות עם כל המתנות הרבות שקיבלה, ושלא כולן מוצאות חן בעיניה. זה לא הפריע לה, כמובן, לצאת מיד לירח-דבש באירופה. ● אגב אשכול ואגב חתונה: לבתו הבכירה של ראש-המשלה, הכרויאוגרפית הרקנית **נועה אשכול**, יש חלק לא מבוטל ב' סלילת הדרך אל החתונה של אחותה. שכן החתן, **ברוך פרישברג**, תושב חולון, נהג להיפגש לעיתים מזומנות עם הכלה ב' ביתה של נועה, שגם הוא בחולון. ● ואם כבר בחתונות מדובר, הרי **זוירה רידן** הגיעה השבוע לישראל, כדי להשתתף בטכס נישואי אחותה הצעירה. ● ועוד: שמועה לא מוכחת המהלכת לאחרונה בבוהימה התל-אביבית מספרת, כי **דן בן-אמוץ** נשא ו/או ישא לאשה את חברתו הצעירה **בתיא אפרו**. ● איך מבלה בימים אלה בפאריס מוכתר כפר-האמנים עין-הוד? עני' ראיה מספרים כי **איצ'ה ממבוש** ואשתו מסתובבים בעיר האורות ומתלוננים: "איך

קאדילאק וידיד בחצות ברלין

קיד גנגסטר בעל פנים קפואים ומטילי אימה. ● יחד עם זאת לא שכח עזן את תעלולי הפירסומת למועדוני-הלילה שלו. ה' תעלול האחרון: מסעה של החשפנית הכמעט- יהודיה **ריטה קאדילאק**, ברחובות ברלין בחברת קוף. ● כדורגלן נבחרת ישראל **יהודה ("יודלה") שהרבני** טייל השבוע להנאתו ביריד בתל-אביב, כשלפתע משכה את עינו הופעה בידורית שנשאה את השם "האשה בלי הראש". שהרבני הסתכל בהופ' עה, עבר אחריכך אל מאחורי הקלעים כדי לראות כיצד מתבצע הפלא. שם הוא הגיע למסקנה שהכל בלוף. הוא יצא מיד החוצה והזהיר את הקהל מפני התרמית. לפתע זינקו לעברו שני ביריונים והחלו להכותו בכפראות. רק שוטר שהוזעק למקום הצליח להציל את הכדורגלן בעל חוש האזרחות מלהיפך לשחקן בלי ראש. ● לאמרן בעל ההומור המיוחה, **משה ינוקא**, נאסם כבר לארגן הופעות לאחרים. השבוע החליט להר' פיע עצמו ולהוציא-לאור תקליט. שם ה' תקליט: ינוקא שר ומוזיק.

***

פסוקי השבוע

● **שרי-החוף אכא אכא**, בתשובה לדברי ח"כ שמעון פרס בכנסת: "בקהל גירגש מאד התאונן חרה-הכנסת פרס על כך שאחרים מסרבים להתפעל ממלכתיותו, אבל מי שמציג עצמו יומם ולילה במשך חודשים כבעל ממלכתיות מיוחדת, מעמיד את עצמו ממילא לביקורת לגבי סגולה זו, ולאחר שהוא תבע לעצמו ברוב המולה מנה מיוחדת, של ממלכתיות, הוא איננו יכול לשלול ממני לפסק ביומרתו לעלות על זולתו בסגולה זו."

● **העיתונאי ארכם גלעדרי**: "ב' תנועת החרות נגמרה התנועה — נשארה רק החרות."

● **העיתונאית הרה בושם**, בי' הארץ: "הקפה הפוך המעריבי של בנימין גלאי הופך לאחרונה לקובעת כוס התרעלה."

● **סגן-מישנה תחיה גורן**, בתו של הרב הצבאי הראשי: "כל הסיפורים כי בנות עלולות להתקלקל בצבא אין להם יסוד — מתקלקלות אלה המבקשות להתקלקל."

● **המשורר חיים גורי**: "אני רוי צה לראות את נבחרת הציבור כשהם מכוסת' רים, ללא נעלי בית, מאופקים יותר, שומ' רים על מרחק מסויים, ללא אינטימיות של בתי-מרחץ תורכי."

מנוסי (מזוקן) וטרומן (משמאל) בחזית קוריאה

המעידות הקיבוץ המאוחד: "בן-גוריון ואנר כי ישבנו לשני צידיו. לפתע רכן אלי טכני קין ולחש: כל עוד אנו שלושתנו חיים — קיימת שאנסה גדולה. האם לא חבל שנאבד אותה? מה יהיה אחריו?" ● נשיאה לשעבר של ארצות-הברית, **הארי טרומן**, לא בא לישראל, ואין מי שמצטער על כך יותר מהפיומונאי **ידיד מנוסי**. "אנחנו מכירים, מסכיב ידיד, ומוכיח את דבריו בעזרת תמר' נה, שצולמה לפני שנים במוזיאון הפרטי של טרומן בראס. ● באותו מוזיאון תלויות תמונות כל מצביאי ארצות-הברית, אך רק ליד אחת מהן מתעכב טרומן כשהוא מקבל שם את אורחיו: תמונת הגנרל **דוגלאס מקארטור**. כזכור הביא טרומן לסילוקן של הגנרל בתקופת מלחמת קוריאה, לכן אין דבר המשמח אותו יותר מאשר להצביע על תמונת מקארטור ולציין בחיוך: "גם, אותו תלית...". ● בספרו של **ישראל בר** — בטחון ישראל — אתמול, היום, חחר — מצויות הגדרות רבות המאפיינות לדעת המחבר אישים ישראלים נודעים. בין השאר: דויד בן-גוריון — תחושתו המשי' חית בדבר שליחותו ההיסטורית הביאתו ליוי אמונה שהוא לא יוכל למלא שליחות על זו אלא על-ידי הטלת מרותו המוחלטת על כל הכלים הדרושים לכך. **יצחק שדה** — היה הקוטב המנוגד לבן-גוריון, נציג חשבו

• מימין: יאנון ירוי — מחבר אסטרודס.